

Undersøgelse for HIV-antistoffer foretages hos en læge, der altid bør informere patienten om HIV-testens karakter og eventuelle konsekvenser. Før blodprøven tages, bør lægen rådgive patienten om de forhold, der gav anledning til, at HIV-testen ønskes taget. HIV-testning kan foregå hos alment praktiserende læger eller i sygehusregi. HIV-testning foregår ved, at man først anvender en såkaldt ELISA-test for at påvise antistoffer mod HIV. Denne er en screeningstest og kræver ikke det store udstyr – og den virker som et meget fintmasket net. Det fine net vil dog i nogle tilfælde også reagere på blodprøver, som ikke indeholder antistoffer mod HIV. Ved anvendelse af ELISA-test vil nogle af resultaterne være »falsk positive«. Derfor får patienten ikke resultatet at vide med det samme. Han eller hun skal altid komme tilbage efter 2 ugers tid, så man får mulighed for at gennemføre nogle konfirmerende undersøgelser ved f.eks. en såkaldt Western Blot. Man får kun resultatet at vide ved en samtale med en læge. Hvis der konstateres smitte, vil man have brug for støtte, men også personer, som ikke er smittede, kan have brug for vejledning. Det er lægens opgave at rådgive i begge situationer.

De ELISA-test, der anvendes i dag, vil både reagere over for HIV-I- og HIV-II-antistoffer, der derved undersøges samtidig.

Udgifter til en såkaldt HIV-screening med negativt resultat, der indebærer præ-test-rådgivning, blodprøvetagning, HIV-analyse samt ved en efterfølgende konsultation svarafgivelse og rådgivning, beløber sig hos en praktiserende læge til 210 kr. i lægehonorar og 127 kr. for laboratorieanalysen (ELISA), i alt 337 kr. Taksten for en negativ screening i Hovedstadens Sygehusvæsen er på samme niveau. En Western Blot-laboratorieanalyse koster 750 kr. på Statens Seruminstitut.«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 9. marts 1995 er Dansk Arbejdsgiverforening nervøs ved, at det formentlig er de hobbybetonede uddannelser, langt de fleste tilmelder sig.

Derfor finder spørgeren det rimeligt med et register, så det til enhver tid kan konstateres, hvilke uddannelser der søges og af hvor mange.

Svar (23/3 95)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er bekendt med den bekymring, der er kommet til udtryk, for, at personer på uddannelsesorlov ikke tilmelder sig kompetencegivende uddannelser, men foretrækker noget mere hobbybetonet.

Det er en bekymring, jeg ikke helt deler, da muligheden for at deltage i en uddannelse med uddannelsesorlov dels er styret af selve orlovslovens bestemmelser, dels af den såkaldte positivliste. Ingen af stederne stilles der krav om en decideret kompetencegivende uddannelse, men der åbnes heller ikke for deltagelse i det, der er blevet betegnet som hobbybetonet, da der dels er et krav om mindst 20 timers undervisning pr. uge, dels et krav om, at der skal være tale om et alment kvalificerende forløb.

Hvis der skulle stilles krav om en egentlig kompetencegivende uddannelse i forbindelse med uddannelsesorlov, afskæres muligheden for f.eks. at opdatere en forældet skoleuddannelse gennem at tage 8., 9. eller 10. klasse, og det ville jeg ikke finde hensigtsmæssigt.

I øvrigt sker der allerede på nuværende tidspunkt en registrering af, hvilke uddannelser personer på uddannelsesorlov tilmelder sig opdelt på hovedgrupper. Jeg mener derfor ikke, at der er behov for opbygning af flere registre, men jeg er indstillet på – i forbindelse med de overvejelser, der i øvrigt foregår om orlov til uddannelse, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 1167 – at medtage spørgsmålet om udbygning af den registrering, der allerede sker.

Spm. nr. S 1166

Til arbejdsministeren (13/3 95) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren sikre, at der etableres et landsdækkende register over, hvilke uddannelser personer på uddannelsesorlov tilmelder sig, herunder hvor mange der tilmelder sig hver enkelt uddannelse?«